

J.S.MERESMAA

SYSSIVESI

Lumola 2

KUVITTANUT ELINA ÄIJÄLÄ

Karisto
Helsinki

AAPO

**IBRAHIM
"IMMU"**

USVA

MOLLA

**ELVIIRA
"ELVIS"**

AAPON ISÄ

**LORENZO
"RENZO"**

Psst! Mustakolun kartta löytyy kirjan lopusta.

Hän oli pimeässä.
Sysipimeässä.
Sellaisessa, jossa ei nähnyt edes omaa kättään,
vaikka sen nosti eteensä.
Hän kuuli oman hengityksensä: työlään, kiihtyneen.
Jokin ilmassa ei ollut kohdillaan. Se tuntui tiheämmältä.
Paksulta.
Sen tunsu kitalakea vasten kuin yrittäisi niellä vanua.

muista minut

Kuiskaus pyyhkäisi pimeyttä.
Hän käänsi päätään suuntaan, josta kuvitteli
äänen tulleen.
Nyt hän vaistosi olevansa suljetussa, ahtaassa tilassa.

Kuiskaus oli täyttänyt sen, piirtänyt seinät ympärille.
Tuoksui kivi ja hiekka.
Hän oli luolassa.
Hän kuuli vain oman raskaan hengityksensä.
Pelko kylmäsi sydäntä.

Sitten... Kohinaa. Kasvavaa kohinaa.
Kuin metsässä lähestyvä myrskytuulen puuska.
Tai tunneliin syöksyvä vesi.

Eikä hän kyennyt liikahtamaan.
Hän ei pystynyt pakenemaan.

muista minut

1.

Aapo pyyhki kosteuden huurruttamaa peiliä saunan pukuhuoneessa ja kohtasi totiset silmänsä.

Hän katsoi alemmas. Solisluun alla erottuivat ärhäkän punaiset haavat. Neljä melkein kymmensenttistä, samansuuntaista viivaa. Ne olivat pimikon raapaisujäljet, ja ne sijaitsivat sydämen puolella.

Hirviön kynsien jäljet.

Aapo tapaili alimman haavan muotoa varovasti sormellaan. Ruvet olivat tuoreet ja liian arat koskettaa. Oli ollut pienestä kiinni, ettei olisi tarvittu tikkejä. Perhoslaastarit hän oli irrottanut tänä aamuna.

Hän muisti hyvin, mitä Lumolan kartanon kirjastuhuoneessa oli tapahtunut kolme päivää sitten. Kun pimeää luova hirviö oli hyökännyt hänen kimppuunsa, Aapo oli uskonut kuolevansa. Edes pahimpien painajaisten tai pimeänpelon kourissa hän ei ollut pelännyt niin hirvittävällä tavalla. Pimeys oli kietoutunut väkevänä ja painavana hänen ympärilleen.

Nyt Aaposta tuntui, että jotakin pimikon luomasta pimeydestä oli tarttunut häneen. Se oli kuin tahmea seitti, jota ei saanut ravistettua irti.

Jäbä, miksi sä kannat hirviön kynttä? Immun sanat palasivat mieleen. Aapon uusi työkaveri hirviöhoitolasta oli tunnistanut vaarin korun, jota Aapo oli luullut karhunkynneksi.

Aapo hätkähti, kun isä avasi pukuhuoneen oven. Isä laittoi avatun limsatölkin hyllykköön seinällä.

– Ai joo, kiitti, Aapo mumisi.

– Muista, että käyt vain suihkussa, isä sanoi. – Nuo haavat on sen verran tuoreet, ettei ne tykkää hyvää liiasta lämmöstä.

– Joo joo.

– Ties mitä bakteereja mullasta on voinut tulla, vaikka ne onkin desinfioitu, isä mutisi. – Ja muista lisätä puita pesään minua varten, kun olet valmis. Teen töitä vielä hetken.

– Jep, lisään, Aapo sanoi.

Isä oli siinä luulossa, että Aapo oli kaatunut talikon päälle pihahommissa kartanolla. Aapolla oli ollut epäilyksensä selityksen uskottavuudesta, mutta ilmeisesti Elviiran rehtori-maisen topakka tyyli oli riittänyt vakuuttamaan isän. Elviira ei vaikuttanut henkilöltä, joka valehtelisi.

Just joo, Aapo hymähti mielessään.

Elviira af Gyllenhök oli Lumolan kartanon omistaja ja hirviöhoitolan johtaja – ja nyt myös Aapon pomo. Niin Elviira kuin muutkin Lumolan työntekijät joutuivat elä-

mään kaksoiselämää maailmassa, jossa hirviöt olivat todellisia. Ne olivat osa luonnon elonkirjoa ja tarvitsivat välillä ihmisten apua. Se, että vain pieni määrä ihmisiä kykeni geenimuunnoksen ansiosta näkemään hirviöitä enää lapsuusajan jälkeen, pakotti Elviiran valehtelemaan todennäköisesti tuon tuostakin. Hirviöt olivat salaisuus, joista ani harva tiesi.

Talikon aiheuttama onnettomuus oli valheista varmasti-kin vähäisimpiä.

Aapo otti puhelimensa housujen taskusta ja asetti sen hyllykköön isän tuoman tölkin viereen. Hän vilkaisi ohimennen näyttöä. Ei ilmoituksia uusista viesteistä. Pimikon hyökkäyksen jälkeen hirviökartanon työntekijä Molla oli liittänyt Aapon H-jengiin, viestiryhmään, jonka lyhenne tuli Hirviöjengistä. Tuntui hyvältä kuulua kaveriporukkaan. Aapo oli lupautunut aloittamaan työt kartanolla yhtenä hoitajista. Hän oli nyt osa tiimiä, johon kuuluivat Immu, Molla ja Usva.

Usva.

Aapon oli vieläkin vaikea kutsua häntä muuksi kuin Tiikeritassuksi. Se oli lempinimi, jonka hän oli antanut tälle mielessään, kun oli törmännyt Usvaan ensimmäisen kerran isän kaupalla. Silloin hän ei ollut tiennyt vielä mitään hirviöiden olemassaolosta tai Lumolan kartanosta. Tuntui uskomattomalta, miten lyhyessä ajassa kaikki oli muuttunut.

Nopean suihkun jälkeen Aapo istahti pukuhuoneen penkille pyyhe päällä ja hörppäsi juomaansa. Maku oli jo